

at 6—6—21 aldeles hæves. — Dernæst kommer jeg til et andet Lovbud, nemlig i Christian den 5te Lovs 2den Bog, 10de Capitel, der handler om Præsters Embede med sig. Det hedder der i 4de Artikel: „De maae ei kaste Jord paa eller holde sigprædiken over Noget, som for sin Misgjerning er bleven rettet, eller har myrdet sig selv med Villie, eller er banfat og ikke afløst, eller er dømt til Mindremand, førend Dyrigheden og Sagsøgeren ere tilfredsstillede“. Her vil jeg fuldstændig indrømme, at dette Lovbud ikke er gaaet ud fra den Forudsætning, at Bestemmelsen om, at Præsten ikke maa kaste Jord paa Selvmorderen eller holde sigprædiken over ham, er en Bestemmelse, som nærmest kan sættes i Klasse med Bestemmelserne om de Følger med Hensyn til Erveretigheder eller i andre Henseender, som en udstaaet Straf eller begaaet Forbrydelse kan have. Jeg vil altsaa indrømme, at Christian den 5tes Lov ved denne Bestemmelse er gaaet ud fra et kirkeligt Standpunkt; men jeg maa ved Siden deraf mene, at det Standpunkt, som Christian den 5tes Lov saaledes har havt, i Tidernes Løb er blevet aldeles forandret, at denne Bestemmelse ved Retspraxis, ved Retslivet maa ansees for at være bleven sat ud af Kraft. Naar Noget har aflivet sig selv, og der skal tages Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med hans Begravelse, da er det den verdslige Dyrighed, der her træder til, og det saavel i den ene som i den anden Henseende, saavel med Hensyn til Spørgsmaalet, om Præsten maa kaste Jord paa Vedkommende og holde sigtale over ham, som med Hensyn til det andet Punkt, om han overhovedet maa begraves paa Kirkegaarden. Alle disse Bestemmelser vedkommende Selvmorderes Begravelse ere fra Statsmagtens Side i lang Tid blevne betragtede aldeles paa samme Maade, og det er ogsaa en ligefrem Følge deraf, at Befolkningen maa betragte alle disse Bestemmelser om Selvmorderes Begravelse paa samme Maade, og ligesom Befolkningen fra Lovgivningens Standpunkt har havt Ret til at betragte Bestemmelsen om, at Selvmorderen ikke maatte begraves paa Kirkegaarden, som en Straf, saaledes er det en ligefrem Følge deraf, at den ogsaa har maattet betragte den anden

Bestemmelse om, at Præsten ikke maa kaste Jord paa Selvmorderen eller holde sigtale over ham, som en Straf. Nu skjønner jeg ikke rettere end, at, naar dette forholder sig saaledes, og det er Lovens Mening, at Straffen for Selvmord herefter skal være hævet, maa den ene Bestemmelse, nemlig den, som indeholdes i 2—10—4 om Jordspaaastelse og sigprædiken, ligesaa godt hæves som den anden, at Vedkommende ikke maa begraves paa Kirkegaarden. Jeg veed meget vel, at man fra en anden Side meget stærkt vil gjøre gjældende, at vi ved at vedtage en saadan Bestemmelse komme ind paa et kirkeligt Omraade, hvor vi ikke kunne bevæge os med den Frihed som ellers, ja, man vil vel ogsaa derfor kunne paaberaabe sig en Bestemmelse i selve Grundloven; men jeg kan dog ikke tillægge denne theoretiske Betragtning nogen afgjørende Vægt, og jeg maa derfor holde fast ved, at den lovgivende Magt er i sin gode Ret, naar den ved denne Leilighed, saafremt det overhovedet er Meningen, at Straffen for Selvmord skal hæves, da ogsaa hæver de her ansførte Bestemmelser i deres Heelhed. Jeg har tilladt mig at citere Indholdet af Christian den Femtes Lov 2—10—4, og man vil deraf have erfaret, at denne Artikel omhandler nogle andre Tilfælde end netop Selvmord; jeg har troet, at der af andre Grunde ikke kunde være Noget til Hinder for, at dette Lovbud i det Hele blev hævet, men for at Sagen kan staae reen og klar, vil jeg ikke nærmere inblade mig derpaa, men slutte mig til et andet Forslag, der gaaer ud paa, at Lov 2—10—4 hæves, forsaavidt den omhandler Selvmord. Jeg skal dernæst tillade mig at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Lovudkastets Bestemmelse i § 10, at de, som henrettes for deres Misgjerninger, skulle begraves i Stilhed. Hvad vil nu dette sige? Deri ligger aldeles ikke, at den Vedkommende ikke maa begraves paa Kirkegaarden, og heller ikke ligger deri, saavidt jeg kan skjønne, et Forbud imod, at der maa kastes Jord paa ham eller endog holdes sigtale over ham. Deri ligger alene, at Jordbæjeren, Begravelsen skal gaae for sig uden noget stort sigfølge, uden Klokkeringning og i det Hele taget saaledes, at Begravelsen ikke vækker nogen Opsigt.